Lénárt Emese

A zöld táska

A porszívó ugyanott volt, ahol pár hete hagyta. Annyi mindent kibírt a kapcsolatuk, a házimunka igazi párterápia volt. Mindkettőjükkel elhitette, hogy a különélésben fontos a szövetségük, a férfi tartja a kereteket, a nő rendet tesz, főz, gondoskodik. A takarítás rítussá vált az eltelt hónapok alatt, mint egy templomi szertartás, ahol a közös tér megszentelődik, oda csak úgy nem járhat be senki idegen. Rutinosan haladt a férfi házában: a vendégszobában kezdte a nagyszőnyeggel, az ágy alatt összegyűlt porral, a szabadon álló sarkokkal. Még egyszer visszapillantott az ajtóból, és elindult az előszoba felé. Csodálkozott a cipők közelébe állított biciklin, mert annak nem ott volt a helye, hanem a szomszédos szobában a kisebbik bringa mellett. Benyitott a lomtárként használt helyi-ségbe. Volt valami furcsa mindkét kerékpár elhelyezésében, mintha nemrég használták volna őket. Pillantása az egyik könyves doboz tetején kallódó Twin Peaks DVD borítóra tévedt. Laura Palmer hamuszürke arca a kamaszkorára emlékeztette. Gyorsan bezárta maga mögött az ajtót. Nyugtalanító érzése támadt. Vissza kellene mennie a vendégszobába, ta-lán valami elkerülte a figyelmét, de maga sem tudta, mi. Különben is, tar-tott ezektől a *valamiktől,* semmi köze nem volt hozzájuk. Kikapcsolta a por-szívót, várt egy kicsit, majd ösztönösen visszafordult. Megállt a vendég-szoba közepén, körbepillantott, és a tekintete megakadt a fal és a szekrény közé rejtett női sporttáskán. Sosem látta idáig, és ahogy az előszobában ferdén álló bicikli, úgy ez a tárgy sem illett a környezetbe. – Nem lenne szabad kinyitni! – suhant át rajta, de már nem volt visszaút. Kislány-korában mindig izgatta, mi van a focilabdák belsejében, de sosem volt bátorsága szétszedni egyet sem. A keze remegett, amikor széthúzta a cipzárt. A zöld táska, mint egy éhes húsevő növény kinyílt, a belsejében a ruhadarabok gondosan összehajtogatva hevertek egymáson: citromsárga top, fehér melltartó, pamutpólók, a külső zsebben egy doboz kávé. Nem akart hinni a szemének. Egy határozott mozdulattal lenyúlt egészen a táska aljáig. Az ujjai egy neszeszert tapintottak ki, amiben mindenféle kencék, tisztálkodási eszközök sorakoztak. Mellette a két szilikon béka-lámpára hirtelen azt hitte, szexuális segédeszközök, aztán rájött, hogy egy közös romantikus bringázás kellékei. Csak azt az édeskés női illatot ne érezte volna! Émelyegni kezdett. Gyorsan bezárta a táskát, nem akart tovább kutakodni. Mocskosnak és tehetetlennek érezte magát. Mihez kezdjen

most? Rejtsen egy névtelen üzenetet a ruhák közé, vágja be a táskát a kukába, vagy locsolja szét benne a drága olasz parfümöt, amit előző este ugyanebben a házban kapott születésnapi ajándékba. Az elegáns illatot állatira sajnálta volna. Úgy döntött, nem tesz semmit. Kivár. Uralkodni fog magán, és befejezi a takarítást, mire hazaér a másik. „Csodálatos, értékes nő vagy!" – idézte fel egy jó barátja szavait, pedig abban a pillanatban egy eldobható rongydarabnak érezte magát. Kimenekült a szobából a nappaliba, bekapcsolta a porszívót, és teljes erőből takarítani kezdett. Minden idegen porszemet, hajszálat, szöszt, el akart tüntetni a vastag szőnyegből, mit bánta, ha alatta a kerámiapadlót is felszaggatja. A könyvespolc legalján ekkor tűnt fel neki az üresnek látszó papírszatyor. Fél kézzel felkapta, hogy kidobja, aztán felszippantja alatta a port, ám abban a pillanatban észrevette benne a születésnapi üdvözlő-lapot: „Boldog születésnapot kívánok, Édesem!" Elöntötte a forróság. A piros betűk alaktalan pacává olvadtak a kemény papíron, az aláírás, a színház-, koncert- és kiállításjegyre vonatkozó sor már nem is érdekelte. A lapot a tasakkal együtt visszatette a helyére. A terasz felmosására és a WC kitakarítására nem maradt ereje. Nehéz helyzetekben megtanult a légzésére figyelni, egy ideje már nem engedett semmilyen romboló érzelemnek, elég volt a generációkat mérgező titkokból a családjában. Most alig kapott levegőt. Kiment a teraszra, és leroskadt a lépcsőre. A szomszéd lovai a kerítés mellett legelésztek, oda kellene futni hozzájuk, és a fülükbe súgni mindent, de mozdulni sem bírt. El akart tűnni. Bezár mindent, a kulcsot bedobja a postaládába, ha siet, még eléri a déli vonatot, de eszébe jutott, hogy a születésnapi tortáért nekik kell elmenni. A család ma szeretné felköszönteni, végig kell csinálnia az egész istenverte dél-utánt. Szétszakadt a belseje. A szívét kivette a helyéről, a hátára csatolta, mint egy hátizsákot, visszament a házba, leült a kanapéra, kényelmesen elhelyezkedett, és egy ősi mantrát kezdett mormolni. Az megnyugtatta.

– Hahó, megjöttem! – Csilingelte a férfi.

Halkan mantrázott tovább, a dallam, a több ezer éves szavak be-balzsamozták a belsejét, ott, ahol korábban a létfontosságú szervei voltak, nem volt semmi, csak légüres tér. A szívéről teljesen megfeledkezett.

– Jól vagy? – kérdezte tőle egy távoli hang, mire kinyitotta a szemét.

– Nem. Nem vagyok jól. Találtam egy zöld táskát tele női ruhákkal és egy szerelmes üdvözlőlapot takarítás közben.

– Már megint a fantáziáidban élsz! Olyat képzelsz el, ami nem igaz!

Felpattant a kanapéról, lekapta a papírszatyrot a polcról, kivette belőle az üdvözlőlapot, és a férfi orra alá nyomta. – Meg tudod ezt magyarázni? – kérdezte nyugodtan.

– Bárki felköszönthet a születésnapomon. Sőt azt is írhatja nekem, hogy „Édesem!" – hangzott a felelet.

– És a fehérneműjének is itt a helye egy táskában nálad. Vagy a táska nem is az övé…

– Kinyitottad? – nevetett a másik zavartan, ő meg legszívesebben ordított volna. De nem emelte fel a hangját.

– Ki.

– És mit találtál benne?

– Ruhákat, kencéket, kávét… Meg két kerékpárlámpát. Ideje, hogy visszaadd a lakáskulcsomat! – tette hozzá, és a békésen bóklászó lovakra gondolt. Abban a pillanatban borzasztóan irigyelte őket.

– Eszemben sincs! Nem akarok szakítani veled! El kell mennünk a tortádért, anyád vár, arra készülünk napok óta, hogy téged ünnepeljünk.

– Mindezek után, mintha mi sem történt volna?

– Pontosan! Mintha mi sem történt volna…!